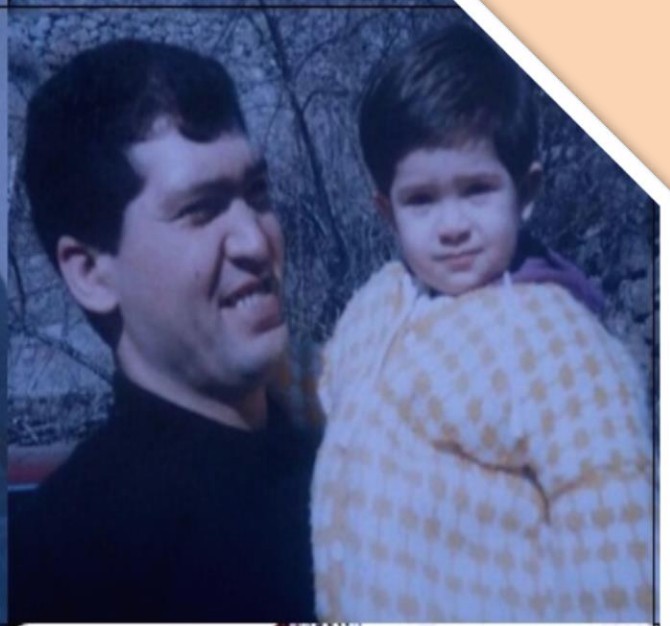

karakedi

“ŞEHİT ÖĞRETMEN ŞENAY AYBÜKE YALÇIN ULUSAL ŞİİR YARIŞMASI”

SEÇKİ ESERLER E-KİTABI

EDİTÖR: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN

Sunuş Yazısı

Aybüke öğretmen 9 Haziran 2017 tarihinde bir terör saldırısında hayata gözlerini yumdu. Şairin dediği gibi “*Nar çiçekleri misali kanadı duvağı*”. Öğrencilerine karne dağıttıktan sonra iki öğretmen arkadaşıyla evine döndüğü sırada PKK saldırısında şehit oldu. 22 yaşındaki müzik öğretmeni Şenay Aybüke Yalçın çok genç yaşta, hayatının baharında aramızdan ayrıldı. Geride, örnek olduğu genç insanlar ve acılı yürekler bıraktı.

Ruhu şad olsun, mekânı cennet olsun.

Şenay Aybüke, Cumhuriyetimizin çağdaş, aydınlık yüzünü temsil eden genç bir öğretmeni idi.

Kendine, ailesine, çevresine, mesleğine, doğasına, öğrencilerine, ulusal ve insani değerlerine saygılı bir insandı.

Adanmış, hoşgörülü, zorluklara dirençli, umutları olan, pırıl pırıl bir öğretmendi.

Şenay Aybüke Yalçın anısına düzenlediğimiz ulusal şiir yarışmasına 289 şiir katıldı. Değerlendirmeler sonucu seçki olarak hazırlanan e-şiir kitabına 51 şiiri aldık. E-şiir kitabına dahil edemediğimiz şiir sahiplerine de bu vesileyle teşekkür etmek isteriz.

Bu güzel öğretmenimizin kişiliğinde öğretmenlik mesleğini de yücelten Batman Üniversite Rektörü **Prof. Dr. Aydın DURMUŞ**'a, Batman Üniversitesi Genel Sekreteri **Adnan Selçuk ERGİNÖZE**, yarışma jürisi şair **Niyazi YAŞAR**, Hıdır **ACAR**, Nisa **LEYLA**'ya, yarışma sunucumuz **Elif İZGİ**'ye, kapak çalışmasını yapan **Nurullah ŞAŞMAZ**'a ve **Karakedi Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi çalışanlarına, yarışma katılımcılarına** ayrı ayrı teşekkür ederim.

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN/ 18.10.2018

Kapak Fotoğrafları: Sadık YALÇIN

Teknik Destek: Engin YILDIZ
Yayınlanma Tarihi: EKİM 2018

E-Mail: karakedi.dergi@gmail.com

Seçki şiirler e-kitabı hiçbir ücret karşılığı satılmamaktadır. Seçki eserlerin hakları Karakedi, Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi yayınlarına aittir.

Nar Ağacında Al Duvak

(Ömriye KARATAŞ)

I.

ay benizli geceden
çözüldü şen ayın zarif ilmeği
sonsuz gün batımlarında saklambaç
oyuyor çocuklar
mürekkep lekesi değmiş dudaklarına
paslansın artık hançerler
aydınlatıyor genç meşalen ayaklarımın
altındaki yeryüzünü
nar çiçekleri misali kanadı duvağın

II.

sen sonsuz gün doğuşlarını umuyorsun
çıkıyorsun eylülün hicran pencerelerinden
ay benizli gecede düşüyorsun yollara
üstelik uykusuzsun
bir kuştan farksız yüreğin
birikmiş gözyaşların
duvağının erken baharlarına
hoş geldin öğretmenim hoşçakal en kısa
baharım
nar çiçekleri misali kanadı duvağın

III.

Anadolu türkülerini sevdin kardeşçe nar
ağaçlarını
Malabadi köprüsünden sular akarken
notalardan bir dünya kurdun bir şehrin tam
kalbine
söyledin türkünü şairane korkmadan yedi
bıçak yarasına
dün Kozluk'taydın karda açan leylak

bugün ayakkabısı delik bir çocuğun üşüyen
yüreğindesin

nar çiçekleri misali kanadı duvağın

IV.

elinde kemanın bir göz oda gökyüzünde
maviliğin
çocuk sevinçlerinde cıvıl cıvıl son kuşlar
kara dumanlı ölümlerin ağıtları duvağında
bir salkım söğüt oluyorsun Konya
bozkırında

ölmez bir ağaç Edremit'te

alaza açan bir nar çiçeği Kozluk'ta
nar çiçekleri misali kanadı duvağın

V.

sarp dağlarda açan kardelen çiçeği
sen Sason'dasın Ramanda kuşaklıda
yüreğimin durmadan ağrıyan kor
tepelerinde
karanfil oluyorsun simit satan bir çocuğun
okul dönüşlerinde

kiraz papatya iğde oluyor yirmi üç yaşın
erken toprağa düşmüş bir gül tomurcuğu
oluyorsun kentlerin dar sokaklarında

soğudu mu namlusu tüfeklerin

nar çiçekleri misali kanadı duvağın

VI.

küçük şeyleri sevmeyi öğretiyorsun
çocuklarına

Garzan çayı suyu verilmemiş çiçekler için
akar

sen Yunus'sun Pir Sultan,Karacaoğlan
gözlerinde uzak bir Akdeniz iklimi

elinde sazın

Hezo kalesi misali

görkemli göğsünde nar çiçekleri kanar

derin ve dar vadilerden akıp giden çağcıl
Hasankeyf

kale kapıları kapalı gelemem diyorsun
sılaya

bir Süryani manastırı kadar yalnız

Malabadi köprüsü kadar derin

bir türküdür yaşam dilinde

geçmiş geleceğe bağlayan

nar çiçekleri misali kanadı duvağın

VII.

nar çiçekleri geç açtı bu sene

cevabı olmayan sorulardı

soru kağıtlarına yazılırdı yoksulluğun
nedeni hane sayısı

cevabı bilinmeyen sorulardı

sen sordun bu soruları Şenay Aybüke
Yalçın sen sordun

nar çiçekleri misali kanadı duvağın

VIII.

ay benizli bir iklimde vurdular seni

güneşi severdin sen nar çiçeğim

kurak kışlar gördün ömrünün baharında

nakış nakış ördün türküleri

Malabadi köprüsünden akar soğuk sular

ağdımı hangi suda yıkasam

mavzer ucunda açmış nar çiçeği

nar çiçekleri misali kanadı duvağın

Bu Çağda Bu Aşk (Mazlum CİHANGİR)

Çoğaldım seninle, gelmem hesaba,
Göverdim gül açtım, bu bir bahardır.
Gülüyor dağ bayır, şehir kasaba,
Yüreği dolduran, mutlu rüzgârdır.

Gökyüzünde döner, turnalar kuşlar,
Her gün yepyeni bir, umutla başlar,
Sevginin zerresi, ciğere işler,
Sebebi sonucu, derin efkârdır.

Titreşir arş zemin, sesin gelince,
İyiye, doğruya; tam bir güvence,
Güzellik sendedir, inceden ince,
Derler ki var eden, yüce Settar'dır.

İlmin ve irfanın, birdir hamuru,
İmrendirir astı, üstü amiri,
İnsan sevmek imiş, aşkın zamiri,
Yürek yumruktan dar, aşk arş kadardır.

Gençliğin gücüyle, erdemin yüce,
Gönüller fethettin, sevdin ömrünce,
Örnektir hizmetin, yaşlıya gence,
Sesten heykel yapmak, ulu imardır.

Türküler söylenir, yürekler yanar,
Sedan sevda olur, kâplere konar,
Seven sevileni, haşre dek anar,
Özünden öğreten, can fedakârdır.

Terreddüt etmeden, nefes almadan,
Sevgi, sabır, aşkla; asla yılmadan,

Öyle çalıştın ki, zaman bilmeden,
Benzerini bulmak, bu çağda zordur.

Yıldızlar gülümser, ay gibi yüzün,
Yurduna hizmettir, daima sözün,
Bizlere bakıyor, hasretle gözün,
İnsan bin bir hâl, yer damar damardır.

Açılır çiçekler, renk renk cihana,
Yıldızlar ışıldar, her gün dünyana,
Melekler imrenir, gizli sevdana,
Tebessümün ışık, azmin şiarıdır.

Sevgi evrenseldir, barış sürdükçe,
Şen olur gönüller, huzur gördükçe,
Yaşar Aybükeler, dünya durdukça,
Bu sazlar bu sözler, yalçın duvardır.

Gönül bayram yeri, gülsün görelim,
Herkes kadir kıymet, bilsin görelim,
Mazlum, güzel günler; gelsin görelim,
İnsanlığın tözü, tam itibardır...

Dostum Vinka

(İpek AYDOĞDU)

İnsanlar neden kötülüğü severler Vinka
Bak kuşlar var, çimenler ve bulutlar...
Onları sevmek aslında daha cazip geliyor bana
İstediğim zaman sarılabiliyorum çimenlere
Yahut ona sarılıp uyuyabiliyorum güneşin altında
Canım sıkılınca elime bir külah çekirdek alıp kuşlarla gökyüzüne çıkıyorum
Gök, yüzüme bakıp anlat diyor niye sıkıldın
Yeryüzünden sıkıldım derken gözümden yaşlar akmadan duramıyor
İnsanlar gözyaşlarımdan kaçıyor
Kimi şemsiye açıyor kimi bir kuytu bulup oraya saklanıyor
Ah Vinka, insanlar benim gözyaşlarımdan kaçıyor
Vinka söylesene onlara çiçekleri sevsinler
Bak köpekler var köşede, bir dirhem şefkat bekleyen
Şu gri binanın önünde kâğıt toplayan çocuk var ya adı Saffet, onu sevsinler
Aç olmadığı halde yemek yiyenlere söylesene, yarısını Saffet' e versinler
Şu üstünde milyonluk kürkle gezen sözde hanımefendiye söyler misin
O çok sevdiği bedeninden o kürkü çıkartıp çıplak gezsün
Belki kürkünü giydiği hayvanın hissettiğini hisseder, ne dersin?
Ama bak şurada bir teyze var, kedileri seviyor
O teyzeyi sevsinler Vinka
Kedileri, çocukları, maviyi, bulutları...

Şiirleri ve yağmurları sevsinler, ben öyle yapıyorum

Siyahın içindeki o küçücük noktayı aramaya çıksınlar toplanıp

Ben ordayım Vinka söylesene çayımı içmeye gelsinler

O küçük beyaz noktada bekliyorum

Arıyorum Seni

(Hilmi SAVUR)

Evladını kaybetmiş bir ananın cinnet haliyle,

Arıyorum seni, beklenen, bilinmeyen sevgili.

Bir bulvar otelinde

Akdeniz'in yakıcı sıcaklığında,

Ve akşamına insanı saran buğulu güzelliğinde arıyorum seni, beklenen, bilinmeyen sevgili.

Bir bozkır otogarının ürkütücü sessizliğinde tipinin yumruk vurmuşçasına suratımı yaktığı bir Kars akşamında arıyorum seni.

“Neredesin?” diye bağıryorsun kahve fallarında

Güzel isminin baş harfi kahve telvesinin

Tam ortasında Metropol bir kentin kalabalık yalnızlığında arıyorum seni

Tavaf eden inananların kalabalığında bir miting ortasında, arıyorum seni

Beklenen, bilinmeyen sevgili...

Bir Hüzünün Manzumesi

(Mustafa SADE)

Sağır oldu dünyamız bir merminin sesinde
Ay şavkını geceye saçmaz artık Aybüke;
Yalçın bir kaya oldu milletin sinesinde
Hüznümüz ötelere kaçmaz artık Aybüke.

Şiveler farklıysa da sevgi idi lehçemiz
Delindi kurşunlarla yürek denen bohçamız
Fidana yurt olalı, viran oldu bahçemiz
Ardından tomurcuklar açmaz artık
Aybüke.

Öfkemiz Dicle gibi, gözyaşımız Fırat'tan
Sana mihmandar olan melekler var kırattan
Sırttaki bu veballe, kıldan ince sırattan
Korkarım ki ayaklar geçmez artık Aybüke.

Na'sını taşıyorken ceset koktu dirimiz
Ak duvakla giderken nasıl çıksın kırımız?
Ki; Bir harf öğretenin kölesiyken pirimiz
Cümleler insanlığı seçmez artık Aybüke.

Kankırmızı yazmanla çıktın kutlu sefere
Sanmasınlar defnettik seni kara bir yere
Dilerim ki cennette komşu ol peygambere
Şehit olan hüzünden içmez artık Aybüke.

Gilmanlar eşlik etsin son evinde yatmanda
Melekler karşılasın gökteki her katmanda
Şen olmasa da aylar Kozluk'ta ve
Batman'da
Şenay adı dillerden göçmez artık Aybüke.

Ben Bu Ülke Evladım

(Mehmet ASLAN)

Türk, Kürt, Çerkes, Roman benim
Hattat, nakkaş, çoban benim
Âşık benim, ozan benim
Ben bu ülke evladım

Ben Kanuni, ben Yavuz'um
Ben Mevlana, ben Yunus'um
Aşk dolu bir okyanusum
Ben bu ülke evladım

Toprağında bereket var
Mizanımda adalet var
Hamurumda merhamet var
Ben bu ülke evladım

Ben Neyim
(Çağatay KILIÇ)

Sessiz apartmanlar soluksuz nefesçe
İtafen yazılmış sözler gibiydi dünya
Yine gecenin kaçtığı olmuş kim bilir?
Karşımdaki yıldızlar aynı yerde, dolunay
kayıp
Gecenin yalnızlığında yazılan nara!
Çözülme bekleyen sır zihnimden geçen
Ben neyim? Ben neyim?
Dünyanın bir köşesinde kayıp....

Sensizlik Demlenir Kalbimde, Annem...
(Berk FUL)

Annem,
Söylediğim ilk sözcük,
İlk hecem,
İlk gecem,
İlk sevdam
İlk aşkımdı.
İlkimdi o benim...

Bakardık farklı tonlarla aynı açıdan,
Biz Dünyaya,
Duyguların dilinde...

Sıcak iklimine annemin, dönük yüzüm,
Uçacak tüm sözleri unutup, unutturduğu
Kalacak yazının koyularındaki sevgiye...

Süzülürdü gözlerinden annemin zaman
Gün batımında sessizce,
Kurardı çalar saatini
Nazikçe hep,
Ertelelediği zamanlara...

Şimdi,
Sonsuzluk içinde bir sonda,
Acının, acınası geldiği bir yolda
Tutundum anneme
Gidemiyor bıraksa
Kalamıyorum bassa bağrına
Sus diyorum, ağlama kendime
Annemi sustuğum her yerde özlüyorum.

Gözlerimin ardına gizlenen,
Salınıyor azreng'in sabahında gözyaşlarım.
Yokluğun erişti dağın hangi zirvesine?
Elini kolunu sallayarak gezindi mi kokun
kırlarda bayırlarda?
Gören olur mu ruhunu?
Dünyaya dokunur mu?
Ağlayacak olsam sensizliğe olan bu
şarkıya.

Duyduğumda sensizliğin nidalarını
Dünyam tenhalaşır,
Sağırlaşır dünyanıza, el verdiğince yaşım
Kaldı biraz afram, çatık artık kaşlarım
Bundan sonra yazacaklarımda da
Gezinirim,
Buz kokan şehrin caddelerinde...

Raylarından trenin,
Yankılandı bir ses,
Şarkını duydum senin o seste sandım,
Bakındım öteye beriye
Yoktun ama anne,
Gözyaşlarım vardı ama sen,
Yoktun...

Neredesin anne peki?
Dokunabileceğim kadar yakın,
Öpemeyeceğim kadar uzak mısın?
Kalabilir miyim sensiz ayakta anne?
Boğulmaz mıyım hırçın sulara?
Yokluğunda
Karanlıkla edebilir miyim baş?

Korkar mı insan annesiz kalınca?
Korkuyorum anne ben,
Gözlerim gibi,
Yenik düşmesinden korkuyorum kalbimin
de uykuya...

Uykuyu, kırıyor şimdiki zaman
Pirinç ayıklıyor gibi ayıklıyorum hatıra
zamanlarımı
Hatıraları süzdüm, özünden,
Özümden nüks etti, geceye özlem...

Bulamadım tarifini sensizliğin,
Kalmadı mecalim,
İki şeker atıp karıştırdım bende,
Matemin çayını...

Belki bana
Daha kime,
Akıyor mu birkaç kelime
Düşürüyorum gözlerimden paldır küldür,
Hangi şehrin limanından
Savurmuşsun rüzgarla çocukluğumun
mektubunu,
Oysa dağlarımda senin rüzgarın eser hala,
Tuttumsa soğuğu, ikliminden senin...

Işığında,
Bir şarkıdır duyulan,
Sessizce, sensizce söylenen
Kim duyacakmış haykırışımı?
Hangi kalp? Hangi yüz? Hangi gözyaşı?
Hangi Od?
Söyleyemem artık ben şarkılar, annem...

**Aşk Olmasın
(Raif ÇETİN)**

Onu görüpte konuşmamak
Pişmanlık veriyor gururuma
Ya bir daha olursa
iflah olmaz diye korkuyorum
ama olsun
kırılmış bir kere
istese de eskisi gibi olmaz zaten
onunda suçu var aslında
çok güzel gülüyor
sonra
sonrası yok
çok güzel işte
belki adına
türküler,şiiirler,hikayeler,destanlar
yazılmaz ama
dünyanın bütün iltifatlarını
sayar dökerim önüne
böyle daha güzel belki de
içinde yaşamak
kavuşma hırısıyla kavrulurken
yok olmak gibi bir şey,
şey işte
tam adını koyamadım zaten
şimdi aşk dediğini duyar gibiyim
ama istemiyorum aşk demeyi
üç harfe mi sığdırdınız
karnıma ağrılar girdiren
uykularımı çalan, kalemi defteri dost
bir dal sigarayı yoldaş yapan
bu düşüncesiz şeye aşk mı diyorsunuz?
daha kötüsü olabilir
üzerinde çalışın...

**Ya Tutarsa...
(Hilal İSLAM)**

Bu sabah Güneş yine Doğu'dan doğsun,
Ancak ışık demetleri öyle bir aydınlatsın ki
yeryüzünü...
Dünün karanlığı, kasveti dün de kalsın,
Bugün bambaşka bir neşe ile aydınlansın
insanlık âlemi!

Ardından lütuf bulutu gelsin, rahmet
damlalarını salsın yeryüzüne.
Tüm kötülüklerden arınsın sokaklar, bir
daha asla kirlenmeyecekmiş gibi.

Bugün başka bir dünyaya uyansın
insanlar...
Gözlerini açtıklarında sevgiye susamış
olduklarını fark etsinler.

O sabah işe gitmek üzere yola koyulan
kimseler esnafları unutmasın mesela.
Köşedeki manava, az ilerideki bakkala,
kasaba...

'Hâyırlı işler' desin, ayaküstü hal hatır
sorsunlar birbirlerine.

Ekmek kuyruğundaki genç bayan, fark
edince arkadaki yaşlı amcayı
Hiç tereddüt etmeden versin sırasını.

Yolda birbirini dahi tanımayan insanlar ,
Göz göze geldikleri vakit dostça
selamlaşsın.

İki araba aynı yöne saptıkları anda ikisi de
birbirine yol versin mesela,

Sonra gülümseyip teşekkür ederek devam
etsinler yollarına.

Çarpışıp kaza ile yere düşen iki beyefendi
Kalkıp birbirine sarılıp, özür dilesin,
helallik istesin mesela.

Yaşlı teyzeyi gören delikanlı,
Hemen gelip alsın poşetlerini, yardım etsin
evine kadar.
Minnettar kalan teyzenin hâyır dualarıyla
ayrılırken oradan bulutlansın gözleri...

İmkânsız mı bütün bunlar?
Tüm dostvâri, anlayışlı yaklaşımlar...
Çizgi romanlardaki kahramanlarda mı
görülür yalnızca?

Olsun işte!
Ansızın bir nükleer sürur infilak etsin
yeryüzüne.
Gökyüzünde parçalanıp, milyonlara
bölünen huzur taneleri sirayet etsin tüm
insanlığın yüreğine...

Öyle ki,
Beş yaşındaki bir çocuğun uçurtma
uçurduğu yerde yaladığı elma şekerinden
aldığı haz,
Yüreğinde hissettiği o saf mutluluk hali
sarsın tüm ruhları.
Barış tankları gezsın artık sokaklarda...
Dört yüz kilometre mesafeden dirlik atışı
yapalım.

Biraz da huzurun kabzasını kavrayalım,
toleransı hedef alalım.

Güven gazı sıkılsın caddelerde,
mutluluktan yaşarsın gözlerimiz...

Kimse kimseye makamından,
mertebesinden, bulunduğu konumdan
ötürü değil,
'Yaratılan en yüce varlık' olduğu için
kıymet versin.

En iyi, yıllanmış ustaların dahi
öremeyeceği barış duvarları inşa edilsin
her yerde...

Fakat bu duvarlar bizi birbirimizden
ayırmasın,

Daha çok yakınlaşmamıza, birlik
olmamıza, sıkı sıkıya kenetlenmemize
yarasın.

Küçük, büyük koşulsuz saygı duysun
herkes birbirine...

Çözülemeyen hiçbir problem kalmasın,
ufak dargınlıklar bile olmasın.

Sahte tebessümler değil, esaslı gülüşler yer
alsın yüzümüzde.

Bizde şunu insanlık görevi bilelim:
gördüğümüz her göle, dereye, akarsuya
hatta küçücük bir su birikintisine
barış mayası çalalım,
Kim bilir, ya tutarsa?

Sancak Destanı
(Mustafa DOĞAN)

Kaldır kutlu başını rüzgârın nazlı gülü
Özgürlüğüme tuğra varlığıma ülküsün
Üstüne titrediğim has bahçenin bülbülü
Muhabbet sevdasıyla bestelenmiş türküsün

Yıkanıp sabahında binlerce yıllık düşün
Şanla süzül gönderde kan kırmızısı burak
Semanın gerdanında parıldarken gülüşün
Uğrunda ölmek bile en şerefli iştiyak

Muhabbetini bilen hudut çizemez sana
Okyanuslar misali suretinin deseni
Çehrendeki tebessüm Hızır olsun tasana
Bil ki! Kumaşın değil mübarek kılan seni

Aşkla ıslansın dudak, öperken seni alın
Yıldızına yıldızlar gıpta ederek baksın
Kamaştırsın gözleri renklerin şahı 'al'ın
Hilalin yıldız aşkı sonsuzluklara aksın

Etrafında dönüyor dört mevsim yedi bölge
Hürriyet pınarının abı-ı hayatı sensin
Otağların burcusun arşın altına gölge
Yoldaş ol bulutlara yerin üstü şenlensin

Cem edip cümle canı sınırların içinde
Ayırıp kayırmadan aynı safta topladın
Şahadet boyası var o kırmızı saçında
Ölümüne sevdıyla yürekleri kapladın

Al mücella göğsüne ak ipekli şal takın

Göğü delen görkemin nihayetsiz çağrısıdır
Sakın çehreni “çatma” kutlu yarınlara yakın
Bu dilsiz topraklar ki; şühedanın bağıdır

Sendin; vatan sağ olsun derken
dayanağımız
Sendin; gözyaşlarının en namahrem lehçesi
Sendin; kor menzillerde huzur barınağımız
Sendin; musallaların cennet kokan bahçesi

Ey! Ümmetin duldası ey! Mukaddes
hediye

Seyrine safa durup ömür boyu bakayım
Kelimeler şanıma selam versinler diye
Seni yazan harflere bırak şapka takayım...

Sesimi Aydınlığın Sesinde Buluyorum (Çağın ÖZBİLGİ)

gece yarısı, yıldızların göğsünde
boynumu üzgün bir çiçek gibi bükerek
sesimi arıyorum

yüzünü ödünç ver bana, gamzelerindeki
kızıllığı
yorgunluğumu cumbalı evlerin
balkonlarına taşıdığım -doğrudur
gölgeyi soyut tuvallere astığım, renkleri
kanattığım -doğrudur

içimi kemiren duygulara yaslanışım -
çarçabuk
yerini alışılmamış bir yalnızlığa bırakıyor -
nedense
korkunç kıyafetiyle yaşadığımız çağdan
geçen ayazın dondurduğu günler

böylesine kasvetli günlerde gök-
yüzümde çocukların göz yaşlarıyla
çapaklanıyor

gece yarısı, yıldızların göğsünde
boynumu üzgün bir çiçek gibi bükerek
sesimi düşünüyorum

ay-ışığıyla karanlığın gövdesini yarıyor

yüzün-
sonsuzluğa doğru uzuyor

gamzelerin-
hâlâ kızıl

sesimi aydınlığın sesinde buluyorum

Ay Benizli...

- Şehit öğretmen

Şenay Aybüke Yalçın'a ithafen-
(Ozan USLU)

Ay benizli, hızlı
Kız gönlünce gezmeli
Tabutu al yazmalı
Bir yolcumuz var bizim

Güneş bir daha doğmaz
Eli kimseye değmez
Kalbim göğsüme sığmaz
Mekânımız dar bizim

İnsanlar çare umar
Kötülüğe göz yumar
Hayat olmuş bir kumar
Hep yek gelen zar bizim

Sanmayın ki bu sondu
Fon yine aynı fondu
Kanım beynimde dondu
Yüreğimiz har bizim

Ne bu ateş sönecek
Ne bu millet sinecek
Lapa lapa dönecek
Ay benizli kar bizim

Sevgi
(Süleyman DEMİRSOY)

Ay benzin doğar zifir geceye
Şavkı vurur hüznün çökmüş yüzlere
Umut olur,sevda olur yüreğe
Açar filizlenir ilkbahar gelir

Türküler söylerim hep hasret kokan
Gözümde tütüyor hem anam babam
Minik yüreklere adanmış davam
Artar ümitlerim bak coşa gelir

Sevgiler ekerim hoş gönüllere
Nefreti yakarım döner küllere
Olur da kalırsam hoyrat ellere
Solar goncalarım sonbahar gelir

Kime ibretliktir kime imtihan
Kahramanla bir olur mu figüran
Ebediyen yaşar eser bırakan
Girer kalbimize hoş sefa gelir

Bu Sene Sonbahar
(Dilara KOCAOĞLU)

Hüzün mevsimi sanki sonbahar,
Her düşen yaprak kaybolan umutlarımız
gibi.

Gelecek mi diye beklerken geçen
yıllarımız,

Ömrümüzden koparılan çiçekler gibi.

Bir farklı sanki bu sene sonbahar,

Rüzgarı hayallerimizi süpürmüş gibi.

Saniyeler eksilirken ömrümüzden,

Çiçek bahçelerimiz solmuş gibi.

Toprak kokusu işlemiş içimize,

Hayata var gücünle sarıl der gibi.

Dallarda kalan son birkaç yaprak,

Beni, seni sevmeye zorlar gibi.

Ben...
(Hamiyet KOPARTAN)

Korkağa serttir sözüm, yiğide mert!
Dostuma deva özüm, düşmana dert!
Kendin ne kadar gizler, örtersen ört,
Kimsenin gözlüğünü takamam ben!
Niyetler çözen bakışım var benim.
Dik başlı değilim, başım hep diktir.
Fesada sessizliğim incelikdir.
Sevgim derin, saygım efendiliktir.
Su değilim, her kalıba girmem ben!
Hayata karşı duruşum var benim.
Zalimin karşısında, mazluma can.
Hainin kaçışında sadığa kan.
Cahilin sapışında âlime yan,
Tekâmül derdiyle koşuyorum ben!
Canla başla bir yarışım var benim.
Çocuklar arkadaşım, masum yanım.
Hastalar şefkatim, sızlayan canım.
Yaşlılar vicdanım, gelecek halim...
Herkesin yardımına koşarım ben!
Gönülden gönle akışım var benim.
Tırnaklarımla tutundum hayata,
Ömrümü harcadım yalan dünyaya,

Kandım bir kerecik tatlı rüyaya,
Diplere vursam da şahlanırım ben!
Bu yüzden candan gülüşüm var benim.
Mahlûkat sevmeyi bildim Yunus'tan,
Hoş görü, tevazuyu Mevlana'dan,
Yaraya merhemi Hacı Bektaş'tan,
Her insan bir ayettir, okurum ben!
Yüreğimde Allah aşkım var benim.

Notalarda Kaldi Hayaller
(Serpil KAYA)

Daha hayatımın baharında,
Kuş cıvıltılı şarkılarda,
Ahenkli notalarda daydı aklım.
Oysa kör bir kurşunla apansız,
Hayattan koparıldım.

Siyah bir tahtada beyaz tebeşirli
Gencecik bir öğretmenimdim
Hayâllerim hep filizdi.
Şimdi ardımda öğrencilerim var
Yarıda kaldı hep ümitleri.

Siyaha boyandı taze umutlar
24 Kasımlara hiç ulaşamayacaklar.
Şimdi bütün hüznü şarkılar,
Aybüke Öğretmen için çalarlar.

Bir İnsanın Feryadı
(H. Senday ÖZDAMAR)

Rüzgâr dağıtır mı gözlerinden ölümü
Kesişmiş insanlığın bağirtısını
Yalnızlık sisli bulutların içinde yanan ateş
Kim oynar bu oyuncağı
Yarını gelmeyecekmiş gibi
Düşlerinin içinde tutuklu
Sanki mutluluğu taş fırını
Ne hisseder yığınlara karşı
Yoksulluğa kapı açılır her an
Yaralar bereler içinde insan
Ezikliğin isyanı mı yükselir
Olabildiğince ahların altında kalan
Günleri birbirinden durultarak ayıran
çizgide sevdaların boynu eğikleşir
Geleceği hükümlü
Bölünmüş uykulara
Doğuşun ve sevmenin feryadı yoksun
dirilişten
Toprağa düşen verimsiz ekin değil
Ekini yaşatamamanın verdiği sızı
çöreklenir sapanın ucuna
Yankılı iç çekişmeleri sürer bir insanın
aydınlanmasına kadar
Esriklere meydan okur
Sıcak titreyişi varlığını hayata adanışlara

Vakit...

(Berçem Beraat AYTAÇ)

gözleri...

gözleri diyorum yaşından daha yaşlı
insanlar var

kalplerini çorak eden şey müjganı
nemlendirdiğinden her dem

gözlerde biriken acı sözleri susturmuş

şimdi gizli özne bir türküde

can çekişen birkaç dize

soysuz bir nağme peydah olmuş dile

al sana

tastamam bir gramer hüznü

ancak

o acılar ki çok erken

içine girilen bir kefendir

ne yaşatabilir insan onları

ne gömebilir

Ezgiler Güzeldir Öğretmenim

(Sena GÖKOĞLAN)

Yıldızlar kaydı bir haziran vakti

Dertlenir,hüzünlenir gibi biraz

Sizi tanımazdım da duyardım öğretmenim

Merhametin türküsünü silahlar susturamaz.

Osmancık'tan geçtiniz önce

Edremit'e sonra Konya'ya ve Batman'a

Ezgilerinizde bir hayat doluluk vardı hep

Güneşiniz hep direnirdi batmamaya

Ezgiler güzeldir öğretmenim

Şarkılarımızla, danslarımızla

kurtulmayacak mı dünya?

Yedi ay der belki bilmeyenler

Yirmi iki sene kadar kısa gelir ömrünüz

Zaman saniyelerden ibaret değildir oysa

Dokunduğunuz her bir ruh kadar

ölümsüzsünüz

Yarınlara yatıyor gülüşünüzde

Umutlar, sevinçler yatıyor gözlerinizin
içinde

Pırlıltısı kaybolur mu sanırsın yüreğinin?

Kaybolur mu ezgilerindeki güzel neşe?

Birlikte uğraşacağız öğretmenim

Ağıtlar, kederler değil

Bir yaz günü sadece ninniler söylensin

güneşe

Söz veriyorum

Dilek tutmayacağım artık yıldızlar düşünce

Yıldızları tutacağım öğretmenim

Karanlığa karşı geceyi aydınlatabilsinler

diye.

Karanlık Sabah
(Semra YEŞİL)

Ve şimdi vakitlerden hüzün
Bir çığlık, bin feryat, kızılca kıyamet
Ortalık kan revan içinde
Uzaktan gelir siren sesleri
Yerde ölü bedenler, yüreğimde kor bir ateş
Bir çığlık kopar feryat figan eder anneler
Yaklaştıkça hüzün caddesinin kan kokulu
sokağına
Ruhum bedenimden çıkar, uzaktan
bakakalırım
Beynimi kemiriyor sessiz kalan
kelimelerin acizliği
Ne yapmalı bilemiyorum, bu çaresiz
kalışım neden?
Neden bu çırpınışlar?
İnceden inceye yüreğimde kopan bir fırtına
Aman Allahım bu eller, bu beden benim
mi yoksa
Ne oldu? Nerdeyim? Neden yerdeyim?
Beynimde dizilmiş cevapsız sorular
içerisindeyim
Sesim çıkmaz çıksa da duyan yok
Ruhumda bir titreme
Koşarım birden fakat bu amansız kaçışım
nereye?
Dile gelmeyen kelimelerin boğazımda
yaptığı düğüm niye?
Aklım terliyor nefesimde boğuluyorum
Katili kim bu ölü bedenimin
Sırtımda hayatın yükü ile sonsuzluğa
gidiyorum
Çekiliyorum hayat sahnesinden, direnişte
değil artık virgüllerim

Bitmek bilmeyen cümlelerim noktalanır
şimdi
Sevdiklerimin gözyaşlarıyla ıslattığı
toprağım, örter artık aciz bedenimi
Ve gidişlerin en acısı, en acımasızını yaşanır
benim adıma.

Son İstek
(Serhat ŞAHİN)

Kaç pranga zapt edebilir kalbimi
Hangi sürgün uzaklaştırır beni senden
Hangi kitabın son sözü yakışır bize
Hangi şair anlatabilir bizi
Kaç damla suda boğulur bir insan
İdam sehparamızı kim tekmelemeli
Kaç saniye can çekişir bir insan
İlmik boynundayken gelir mi insanın
aklına sevdiği
Olur mu son isteği
Ölünce unuttur mu peki insan

Can Dökme Ayazı...
(M. Fatih DEMİRDAĞ)

Biliyorum sebepsiz değildi ellerinin bu
denli soğuk olması
Sanki can dökme ayazındayız
mevsimlerden
Oysa daima yeşile, bahara, insana
Ve sevgiye hasretti o kundaksız bebek
gözlerindeki
Şimdi koca bir yokluğun saltanatında
küflenmiş iç çekiş
Ve küller dolusu avuçlarımda simsiyah
titreyişler...
Ey suret-i peri gidişin Demetherin adeta
vedası
Eşk-i gülgünün bana zemherin cüzzamlı
seması
Şimdi dudağımda ismin, gözlere yaş satan
öksüz bir şarkı
Ve merak etme şarkını fısıldayacağız biz
Ekmek gagalayan tüm serçelerin
kulaklarına
Şimdi Euterpe taçlandırmıştır o nazlı
saçları çiçeklerle baharla...

Gitti O ey saki, tek arzum bir gülüş
serpmendir yüzüme
Zira suretim, kederim mecalsiz ve emsalsiz
Kelimelerim hırçın ve gece dünden de
hoyrat
Bugün kumbaramda birikmiş onca
ufalanmış hüznün
Ve kalubeladan kalma hatırımda son sözün

Öyle efsun ki bu elem gözler bebedsiz
Ve kundakta vuslat kimsesiz...
Kırılmış rengi gecenin sözlerinden de kara
Kâinatın hamağından düşmüş fikrimde
kocalanmış bir yara
Sen gittin ki görseñ suretler içinde bir suret
biçimsiz
Ah görseñ soytarı Pir olmuş, sözleri
edepsiz...

Pitoresk Songüz Albümü

(Yaşar BAYAR)

“Dilimdeki tutukluğu çöz ki sözümü anlasınlar.”

(Tâhâ:27-28)

Aşınmış sözcüklerimle nehir yollarında
yürüyorum
Bir semender resminin güz ışıkları sızıyor
ayaklarımın ucuna
Görünmeyen saydam bir kuş iskeleti gibi
duyuyorum hafifliğini gövdemin
Sıfatlarını şiirlerde bırakıp, sırrını kendinde
önce tüketip saydamlaşan aynalar
Ve cırcır böcekleri kesiyor yolumu geceyle
gündüz arası bir zamanda
Su kıvrımlanıp akarken sararmış ve
çürümüş yaprakların içine
O tahripkâr cazibeye çeviriyorum yorgun
yüzümü

Ruhumun sonsuz ülkesinde gezinir beyaz
atlı imge
Mutedil bir aşkın dingin sesleri besleniyor
içimde; ehlileşiyor
Tepenin ardına gizlendiğimde görüyorum
aşk isteyen metruk avcuyu
Dünyayı gözleyen çoban
yıldızını;kırağıyla örtünüyor yüreğim
ürperen şafakta
Sular çekilince gök kuruyor bunu iyi
bilmeliyim diyorum kendime
Tevriyelere dürülü rüyalardan görünür
yüzümün yağmuru
Körpe ve rafine mecazlar titreşiyor
dudaklarımda

Burası taşın görünmeyen gölgesi, kuyunun
kopmuş ipi
Toprağın kristal nidasını duyuyorum
vurmali çalgılar eşliğinde
Yazmak yaydır belki; çıplak bir hendeseyle
işlenmiş ayna kırığıdır belki de
Kesik bir vecdin kapısında neye dokunsam
akşam oluyor düş içinde yüzüyor avcılar
Boğulan insan sesleriyle gel-gitler arasında
gül dağılıyor sözün koşan atları
Bir fotoğraf çekimi kadar, bütün nesnelere
gözenekleri açılıyor
Eleveriyorlar kendilerini karanlığa
büyülenmiş gibi

Çıplak düşüncelerle dolu şimdi is kokan
hurufat evi
Titreşiyor sararan otlarla iç denize dökülen
narin kırılmalar
Yine de alnımı serinletiyor adımı
unuttuğum haikular, simli levhalar
O mevrure kırığı, balkıyan dallar arasında
saklı duruyor vakit daha şiirken
Kendine açan bir ışığı emiyor eşkâlim.
Çiçeklerin kasnağına tünüyor
Dolaşılıyor içimde remiller açan mor
gölgeli, geniş bir alfabe
Zifinlerin sarısından ibaret varoluşun
dalgın zambağı

Müstağni bir o kadar müphem şu mutlu
fossil
Salkımsögüt gölgelerinin yıkandığı dilin

hayal kalyonu
Sürüklediği her çakılı şerha bir yontuya
dönüştürüyor diyebilirim
Orada uzaktadır o mahzun seyyâl ve ince
ışıltilarla hüznün içsel gamzesi
Yay, gerilir; ruh fırlar. İnsan neden gizler
kendisini, korkar nesnelere
Ne zaman günışığının gölgesinden baksam
yeni bir şiir başlıyor
Işıklarla dans eden uzun saç örgüleri
çözülüyor

Künyemde gümüş korumalı bir hal,
alınan bir kaal
Bir de la'l düşmüş, mecâlsiz yağın
yağmurun kırık sesine
Göz çukurlarımdan fişkırır yavan sözün
demi, kırık cam parçaları
Ve lotusun rahminde imge çılgını
kuşlar.Şehlâ bir tebessüm gözlerimde
İç denize dökülen levhalar: Hikmet ve nûn.
İcâzımhuruf-u mukattâ
Ruhumsa zaman içre hep kırık bir fay,
savrukluğ sentaksı
Bir mahşer provası bu: Dilim ki nicedir
tenime ezâ

İşte nehrin sonu. Yaralı sessizlik ve ıssız
koru
Kırılan günün parçalarını topluyorum sarı
köşelerden
Anladım, tozlu bir kitabı açmak gibidir
salınımlar ve yakarış
Omuzlarımdan sarkıyor sarışın bir

inceliğın boynumda açtığı ateşin rüya
Avuç içlerimde şeffaf örüntü, susku
değirmenlerinin tansık gürültüsü
Gök buğdaylarının un'u oluyor hazzın
müphem kaynağı
Her şey o kadar satıhta ve birbirinin
içinden geçiyor

Cevapsız Sorular (Ümit MÜDERRESOĞLU)

Uzaklara gitmeye gerek yok
Acılar her yerde
Umutsuzluklar
Ne kadar bulaşıcıymış nefret
İnsandan daha yırtıcı bir canlı var mı
dünyada
Facialar yarım kalırken
Daha sonra tamamlanmak üzere
Ara verilir kısa bir süreliğine sadece
Dünya kabul eder mi insanları acaba
sorsalar
Katliam nerede olursa masum görülür
Hepimizin gözü önünde nasıl kaybolur
insanlık
Akın akın insanlar gelirken her gün
Korkular gizlenebilir mi gözlerde
Yapacak bir şey kaldı mı dersin
Her gün doğranırken umutlar
Büyümeye devam eder mi harikalar diyarı
Metalden yapılmış ruhlar
Konu olabilir mi acaba belgesellere
Yaşamak için dünyaya mahkum olanlar
Öldürmek için sınır tanıyabilir mi?
Eğer seçilmişse insanlar
Seçilemeyenler için nedir bu dünya?

Öğretmenlerim...
(Kadir DÖNMEZ)

Sizler olmasaydınız
Ne yapardık diyorum öğretmenlerim
Sizler olmasaydınız,
Ne yapardık,
Nasıl bilebilirdik?
ak kağıtlara dökmesini
Nar taneleri gibi kelimeleri
Nasıl bilebilirdik?
Hangi dil
Hangi ırk
Hangi din
Ne ekerler
Ne biçerler
Nasıl yaşarlar
Nasıl bilebilirdik
Nasıl bilebilirdik
Kesin zaferini Pİ sayısının
Pastörü, Edisonu, Galiloyu
Kromozomları, atom çekirdeğini,
Fotosentezini bitkilerin
Ve insanlık
Ve dünya tarihimizi
Nasıl bilebilirdik
Nasıl bilebilirdik
Bir gazeteyi açıp da
Bir kitabı açıp da
Bir hayatı açıp da
Hurafelerden kurtulup
Gerçekleri nasıl bilebilirdik
Ve okul yollarında
Ve okul yıllarında
Değişmeyen endamınızla
Ve bilim
Ve kültür

Ve sevgi
Ve gurur
Ve cehalete karşı bir savaşın
kutsal neferleri
Ve vatan
Ve gurbet
Ve ölüm
Ve istikbaliyle oynanan ülkelerin
son kaleleri
Siz öğretmenlerim
Sizler;
Parlayan yıldızlarısınız her köşesinde
ülkemin
Mis kokan çiçekleri gibi
Mayıs güllerinin.

Ben Bir Güvercinim

(Serkan ÖKÇE)

Ben bir güvercinim
Bayrağımın dalgalandığı yer benim
yurdum
Irmaklar, denizler, dağlar aşıyorum
Ben bir güvercinim
İlmin aydınlığına uçuyorum
Ben bir güvercinim
Bilgi tohumları saçıyorum
Ben bir güvercinim
Güneşi sırtlanmış taşıyorum
Ben bir güvercinim
Karanlıkla yarışıyorum
Ben bir güvercinim
Yüküm sevgi, yüküm kardeşlik
Ben bir güvercinim
Ateş olmak isterken söndüm
Ben bir güvercinim
Söylediğim vatan türküsünde öldüm
Ben bir güvercinim
Vurdular beni tam gelin olacağım yerden
Ben bir güvercinim
Zeytin dalı düştü zarif gövdemden
Ben bir güvercinim
Annemin kokusu, babamın teni
Aldılar benden beni...
Ben bir güvercinim
Mağusa bana uzak bir liman
Ayrılığı ben yazmadım, ben anlatamam
Ben bir güvercinim
Konduğum yürek, düştüğüm toprak
Daha mavi gökler süzülüp, salınamam
Ben bir güvercinim
Uçamam... Uçamam... Uçamam

Lacivert

(Rüveyda Nur ÇOLAKOĞLU)

Toprağı kokluyorum,
Gözlerimi kırpıştırakırpıştırı
Sen mi ağladın, yoksa yağmur mu yağdı
başucuna
Ölüler ağlar mıydı, anne?
Yoksa toz mu kaçtı gözüne

Sonbahar sokulmuş boynuna, biliyorum.
Çünkü her gece ben üşüyorum.
Hani o sarı hırkan vardı ya anne,
Kolları ufalandı ama hala giyiyorum.

Ağlama, ağlarsan üzülür serçeler demiştin.
Ben ağlamadım ama onlar öldüler anne.
Dün gece ıslak bir serçe buldum,
penceremde.
Meğer ölmüşler sen gidince.

Unutmadın değil mi, saydığımız on birinci
yıldızı.
Ben hala unutamadım saçlarının parıltısını.
Geceleri gökyüzü neden bu kadar siyah
anne?
Çocukları yaşar mı anneleri ölünce?

Naif Kız
(Berrin GEMİCİ)

nedensiz ağlamanın eşiğinde
kimsesiz geçimsiz sokaklar düşlemek
korkaklıkla yok olur mu yürek
sancısız varlığa.

kiminle bu saatte bu beden
bu ruh yolculuk ne-re-ye
kaçıncı hikayenin kahramanı olacak
bu naif kız

her gittiğim yerde ansızın yüzüme güler
sanırım onu ben büyüttüm
arka sıranın çekimser kalan düşleriyle
güler

sıcak bakışlar...
sonra kaybolur mu sanırsınız
hiçbir yere gitmez durur
nöbet bekler yürek sancısız

korkuyu nefreti bilmez
kimsesizdir telaşsızdır henüz
düşler durur hayatımın naif kızı
sanırım; onu ben büyüttüm.

Şehir...
(Ahmet Okan AYDIN)

Sesler yükseliyor
kayıp kentin
arka sokaklarında
asırlık bir motel
belli ki coşkulu
bir suç işler gibi.
balıkçı teknesinde bir adam
markette yuvarlanan rakılar
kahvede o eski fısıltılar
kopuyor ardı sıra siren sesi.
Gün doğanda kediler uykusuz
kadehler boş
sokakta şehrin sesleri...

Ben Öğretmenim
(Fuat OSKAY)

Gül alır, gül diker
Gül satarım;
Gül koklarım gül tenlerden
Gül devşiririm gülen gözlerden .

Ben öğretmenim ,
Seher vaktinde
Gül goncası üzerinde
Biriken çiğ damlası benim,
Gün batarken ufkun kızılığında
Gülün kanadında kanayan bülbül benim
Gül benden; ben güldenim.

Ben öğretmenim
Kanım güllere akar,
Güller kalbimde açar benim.

Ben öğretmenim
Gül dikensiz olmaz, bilirim
Bazı bazı kanar ellerim
Gah çorak topraklarda boy atar
Gah zemheride karı deler
Güneşe gülümserim.

Ben öğretmenim
Yürürüm karanlığın üstüne
Taif'te taşlanırım
Koysalar dünyayı sağ elime
Atmam asla geriye adım
Arınsın bütün âlem
Kirden, puttan , cehaletten
Aydınlansın her yanım, her dem
Anca o zaman uslanırım.

Ben öğretmenim
Olmadı asla gözüm sarayda, ulûfede
İki damla yaş oldum
Süzüldüm gözlerinden
Can Hüseyin'in Kufe'de..
Karanlığın karnına saplı
Meşale gibi parlar bu ulu din
Hakikati yerden tutup kaldıran
Zeynel Abidin benim

Ben öğretmenim
Kula kulluğun karşısındayım
Olsa bile Çin kadar uzak
İlmin, ışığın arkasındayım
Hayber Kalesi'nde kükreyen aslan
Suffa meclisinde bir harf öğretenine köle
olan
Aliyar Evliya'nın Zülfikar'ında ,
Aşkın divanında iki büklüm güzel insan
Derviş Yunus'un dergahındayım .

Şeyh Edebali'yim
Osman'ı dizlerinde yatıran,
Akşemsettin benim
Fatih'e İstanbul'u fethettiren.
Ben öğretmenim,
Hasretinden kül eyleyen
Teninden özüne dönerken semâzen
Rûmî'nin gözünde tüten Tebrizli Şems
benim.

Risalede nur benim
Kubbeye Davudî bir ses aksettiren
Her zerresindeyim coğrafyasının,
civanmert
Anadolu'nun kalbine nakşettiren
Erbab-ı kelâm Hani'li Ahmet
Mevlana Halit Nakşibent benim.

Ben öğretmenim
Medeniyet eserimdir benim
Medine benim şaheserim
Ensar ile Muhacir'in ellerinde kenetlenen
Kardeşlik benim, dostluk benim.
Halden hale evrilir bedenim
Aleme dil öğreten Adem benim
Makas tutturana, libas diktiren İdris benim
Geleceği aydınlatan his benim
Ateş, teker, elektrik, buhar
Ta öteden sonsuza kadar
Terakki adına sayılsın ne var
Cümlesinde mucit nefis benim.

Ben öğretmenim
Atın ayağında nal benim
Süveyş'te kanal benim

Olmasaydım ben eğer
Tarlada olmazdı biçerdöğür
Her zaman en önde değer benim.

Mimarı benim
Yol, köprü, han, hamam
Namaza duran imam benim
Şifa dağıtır dertliye
Ellerim derman
Hekim Lokman benim
Ne gam; sel, fırtına ,boran
Nuh'un gemisinde kaptan benim.

Ben öğretmenim
Sabır benim; güç benim
Memleketin sınır boyunda
Göğe yükselen burç benim
Uygarlığın dilinde övünç benim
Tırnaklarımla kazıdım sırrını gecenin
Tükenmeyecek eylemlerim, söylemlerim
Çoğalamadıysam, beceremediysem
yeterince
Devran utansın, suç benim
Tarihin boynunda ellerim linç benim.

Acı Gerçek

(Ayşe USLUER)

Önceleri anımsayacağım ara sıra seni

Radyoda bir şarkı çaldığında mesela

Aklıma geleceksin bir anda

Dudağımın kenarında

Minik bir gülümseme olacaksın

Bir ara tekrar düşeceksin aklıma

Bir hikâye ya da şiir okurken

Göğsümün ortasında sıkışma,

Kalbimde acı olacaksın.

Sonra zamanla hafızamdan

Yavaşça silinip gideceksin

Daha az hatırlayacağım seni

Eksileceksin hayatımdan

Uzunca bir süre sonra belki

İyice seyrekleşecek

Hatırladığım zamanlar seni

Çok zaman sonra bir gün

Yaşamıma girmemiş gibi

Hiçbir iz kalmayacak senden geri.

Tarihi Sevmek Gibi
(Halil İbrahim AYDIN)

Yirmi sekiz medeniyetin yaşadığı bir
coğrafyadan,
İçinde senin soluduğun en eski coğrafyaya
varan,
Bir sevdanın önsözüdür bu...
Bizim oralarda toprağın rengi koyu olur,
Bir de çayın demi,
Sevdaların derinliği gibi...
Toprağa ekilir buğdaylar ve umutlar...
Coğrafyada yaşamak çoğu zaman ağır olur,
Demli çaya 'ağır' demek gibi...
Elbet sevdalar ağır olur...
Tarih'i sevmek gibi...
Ve sana olan sevdayı anlatmak tarihi
okumak gibi...
Âdem'den bu yana...
En çok da Âdem'de saklı olan Havva'yı
anlamak...
Coğrafya 'da Havva'ya sevdalanmak mı?
Gayretin kaderle imtihanı...
Ne coğrafya kederdir ne de sevdalar...
Gayrettir işte!
Ve sebeptir, yazılı olan kader...
Tarihi sevmek gibi...

Yol
(Deniz GÜNEŞ)

Bu yol nereye çıkar
Uçsuz bucaksız göğün kimsesizliğine mi?
Yoksa sevdiği adamı kaybeden bir kadının
Acısıyla diktiği perdelerine mi?
Güneşle gelecek ne gelecekse
Diyen bir peri kızının ellerine mi?
Kim inanır söylesene
İçimizde kaybolup giderken bir masalın
mısraları
Kim inanır bu sahipsiz bırakılan göğün
Yoluna, bana sahip çıkacağına
Babam bile dokunamamışken dikenli
kaldırımlara
Annem bile yarım bırakmışken
bekleyişlerimi
Mavim çıkar mı bu sokağın sonuna?
Pencerelerine güneşi hiç misafir etmemiş
bu sokağın
Lanetlenen evlerine ve hiç el değmemiş
perdelerine
Gelir mi bahar?
Acımıza yaptığımız haksızlığı
yapmamışken hiçbir duygumuza
En çok acımız sahip çıkmadı mı?
Yalanlanan masalların ortasında kalan
çocukluğumuza
Hangi yol ardı sıra getirdi bıraktığımız
emanetleri
Hangi yolcu talan etmemeyi becerebildi
emeklerimizi
Yoluma yoldaş ol dediğim her kim varsa
İçimdeki çocuğun dizlerine bir yara

Okuduđum kitapların en başına bir son
Dilek dilediğim tüm ziyaretlere bir yıkım
daha bıraktı
Anlamadılar
Masallarımı harcadım bu yol uğruna
Yalanlarımı değil
İnanmadılar
Baharı talanla eş koydular peri kızının
ülkesinde
El değmemiş, kirletilmemiş bir yitiklik
Kalmıştı bir tek elimde
Onu da anlamsız kavgalarında
Bahaneler yaratmak uğruna
Öldürdüler
Dizlerindeki yara bereler şahidim olsun
İçimdeki çocuğun
Boynu bükülmeyecek bir daha
Uğruna efsaneler, destanlar ve masallar
yazılan bir yol olsa bile
Aşk,
Yollarıma dağlarından inip gelse bile
şehrimden
Küçük kızımın gözyaşları
Küçük kadınımanın gözyaşlarına
dönüşmeyecek
İstemediđi halde büyümek zorunda
kalmayacak
Ey aşk
Mucizeni kendine sakla
Çünkü bahar sen dađlardan inip geldiđinde
değil
Küçük kızım umut güvercinlerini
eteklerinde uçurduğunda gelecek kentime

Çünkü o gün cemresi düşecek uçurtmasıyla
inanmanın
Çünkü o gün babası tutup ellerinden
Götürecek hiç bisiklet süremediđi o geniş
araziye
Ve bütün kalbi kırık kadınların yolu
Oraya çıkacak bir salıncak boyu.
Benim güzel kızım
Yolunu da umudunu da hiç bırakma
Tut hiç uçuramadığın o uçurtmanın ipini
Çünkü bizim yolumuz
Bir nisan yağmurunun gökkuşağını
boyayacak...

Dört Mevsim Gibi Bir Şey (Suat ÇETİN)

Dört mevsim gibi bir şeydi.
Ne yaz kadar sıcaktı,
Ne de kış kadar soğuk.
Yorgundu,
Bitkindi.

Yüzünde eylülün hüznü vardı
Sırtında şubat gecelerinin vebali...
Sessizdi,
Suskundü.
Elleri bir kasım ayazıydı
Avuçları, nisanın bir sabahı...

Dört mevsim gibi bir şeydi.
Saçları aralık kadar uzun,
Duruşu, mayıs kadar asiydi.
Yüreği kavurucu bir ağustos,
Sıcaktı.
Ve bir Yangın yeriydi.

Dört mevsim gibi bir şeydi.
Yüzünde kır çiçekleri açmış.
Gözbebekleri,
Ahhh o gözbebekleri...
Gözbebekleri baharı müjdelendi.

Ateş

(Özlem ŞENGE)

Bir yarayı gördü hatıra,
Tüm demleri ıslak kalan,
Bilmez mi vuran dalgada,
Nasıl daldı açlık açlığa?
Hani geldi mi tastamam olur.
Simsiyah neyse, beyaz da vurur.
Her vakit aydınlık mı? Yoktur .
Kör karanlık mı? Belki nurdur.
Kemerı sıktı güneşi.
Bilmez kalbinin attığı, O
Ya bir Hikmet duyar sesi,
Yahut yakar bilir ateşi.
Soldu gönül bağları süsten,
Al bu çakmak taşı hayalinden.
Bu yol ki sonu hasret bitişi,
Ne kork ne kaç sualinden.

Şenay Öğretmene...

(Muhammed Çağrı GÜZEL)

Ey vatan, yoluna düştü yirmi iki yaşında!
Melodileri sardı gökleri senin aşkınla.
Şimdi süsler cennet yollarını ayak izleri,
Bir fidandı da büyüdü, çınar oldu uğrunda.

Yitti annenin gözyaşlarında derman yitti,
Canından cananından meleği geçti gitti.

Tutuştı yüreğimde bir pare tutuştı,
Kırmızı yazman al duvağınla buluştu.
Eller üzerinde gidiyor öğretmenim!
Kâğıt kalem boynu bükük, notalar da
susuştu.

Vatan yolunda atar iman dolu yürekler,
Gurur duyuyor seninle bütün öğretmenler.

Tarihin dilinden düşmeyecek destanın,
Güllerle anılacak hep gönül bostanım.
Sevginin ışığında ilerleyeceğiz,
Sevgin ile notalara dolacak adın.

Hazin bir son değil bu, mutlulukla yoğrul,
Mukaddes emanet taşıyor sırtı doğrul.

Gür bir ses, göklere doğru dikilmiş gözler,
Gülüştü hainlere inat şehadet dolu.
Yürü öğretmenim yürü, bekliyor
peygamber!
Sesin arşı çınlatır, yolun cennet yolu.

Yas tutma günü değil bugün, gönüller şen,
Dolar yüreğine her türküde yıldızla ay.
Vatan bayrağını devralır senden her
öğretmen,
Cennet kuşları ismini fısıldar: “Şenay,
Şenay!”

Yalnızlık Şehrinde

(Gülsün TAŞPINAR)

Bugün her şey eksik

Ruhum biraz ağlamaklı belki de

Ve gün ağarırken sokaklar boş

Havalar da ayaz gidiyor

Kalbim ıssız kalıyor bu şehrin içinde

Ve ben mutlu kelimeler bekliyorum

Kalabalık sokaklarda

Demini alan bir çay gibi

Güzelleşiyor yalnızlığım

Oysa hasrettir kalbim

Tatmadığım aşklara

Bu yalnızlık şehrinde

Âh
(Mübeccel Zeynep ÜNALAN)

Yıkılasın Kozluk haberin yaman
Böyle mi olsundu senin bu cuman
Büküldü boynumuz kalmadı güman
Ooy aman aman aman aman...
Ahıma yer açsın bugün asuman

Tayinlerle bohçaladık götürdük
Dolmadan daha senesi yitirdik
Toprağın bağına tutup yatırdık
Ooy aman aman aman aman ...
Hainler üstüne yıkılsın Batman

Ateşi yakanın kurusun sopu
Kavrulup da yansın bunların topu
Ya Rabb! Yanıyoruz... Kalbe bir kapı
Ooy aman aman aman aman ...
“Ah” buluta ağsa taşırdı umman

Çiçeği burnunda gülşen çağında
“Öğretmen oldum ben” i kursağında
Bırakan can versin leş batağında
Ooy aman aman aman aman ...
Hesabını sorsun mahşerde Rahmân

Âh Aybüke'm sustum ...“Âh”ım söylesin
Sana kıyan cehennemi boylasın
Ben böyle yandıysam anan neylesin
Ooy aman aman aman aman ...
Analar yanıyor, ciğeri duman

“Ol” derse bozulur küffar oyunu
İçime su serper Hakk'ın kanunu
Allahsız, kitapsız ne bilsin bunu
Ooy aman aman aman aman...
“Seni öldüründe yoktur din iman”

**Prometheus'un Sarhoş Anına Denk
Gelmiş İnsanlık**
(Avesta GÜNBEYİ)

Aynı gökyüzü altında,
Farklı renklerin insanlarıydık.
Hangi vakit kimler boyadı bizi
Ve kimlere kaptırdık asıl rengimizi?
Bir parça kibarlık
Ve aptalca bir siz-biz ilişkisi, Renklendirdi her
birimizi.
Maviden döndük hepimiz.
Kırmızı oldu bazısı,
Ve kapkara oldu kimisi...

Kimisinin dikenleri oldu sonra bir vakit
Kapkara.
Kimisi de pamuktan bir parça
Kıpkırmızı.
Kimisi can yaktı kendisine her temasta,
Kimisi sevgi oldu dokunduğuna.
Bırakmadı bir parça sızı...

Masumiyetimizi kimlere kaptırdık?
Ne zaman kara çalılar sardı kalplerimizi?
Bir Prometheus bile olamadık.
Çalamadık günahkâr tanrılardan
Günahsız hallerimizi...

Alacağımız nefeslerin sayısı bile belliydi
3-5-7-12.
Biz büyük sayıların insanları
8-20-40-52
Sayılarca kemirgen gibi yedik birbirimizi.

Bu halimizle bir tek benzedik Prometheus'a.
Onun sarhoş anına denk gelmiş noksan
insanlarız.
Asıl rengimizi ne zaman bulabiliriz
bilmiyorum ama;
Biz aynı gökyüzünün yağmurunu hak etmeyen
Kirlî günahkârlarız...

Aynı toprağın farklı boyutlardaki insanları
olacağız.
Renklerimizden hiç bir şey kalmayacak geriye.
Madem ki her şeyimizle maviye karışacağız,
O vakit;
Kırmızıyla karanın kavgası niye?

Sen Olmanın Nasıllığı
(Ömer NAYIR)

Sen bir fisıltı olmalıydın ya da rüzgar
Ağzının tadını bilen yağmurlar ormanı
Ve çağlayanlar içinde akan sessiz dünya
Bu kalabalık tam bize göre
Bu insanlar, bu kirli ve paslanmış demir
yüzler
Üstümüze bir çığ gibi gelen
Bu beyazlıklar karanlığı
Altında ezildiğimiz zamanın yükü değilse
nedir
Bu sırtımıza yapışan akrebin kıvrattığı
Sen bir yalnızlık olmalıydın ya da ada
Etrafında denizler dolusu kimsesizlik
Suları çekilince dibi görünür de yalnızlığın
Yükselince boğazına kadar gömülürsün
yine de
Dağlar, tepeler, küçük su birikintileri
Hangi anının geçit vermez patikası
Seni kendi ruhunun adasına hapseder
Robinson kurtulduğunu sandı
İnsan bir nefes almayı düşünür de
Bütün dünyayı içine çeker sanır
Kim kurtulabilir kendi ruhunun adasından
Suları çekilince ruhun dipte parlayan
Çakıl çakıl yalnızlığın aydınlığı
Ve boğazına kadar yükselen kimsesizliğin
Kim nefesini tutup da dalabilir dibine
Sen bir şair olmalıydın ya da şiir
Parmaklarına en güzel şiiri yakar dururdum
Yüreğinin kınası şiirdir şairin
Hangi ele değse bir düğün sevgisi
Hangi dile gelse bir zılgıt neşesi

Şimdi ellerin Kalem hangi eline yakışırdı
diye baksam
kınalı şiiri şairin
Ve sen şairsen, ellerin gibi kınalıysa
yüreğın
Zılgıt zılgıt neşesi yerindeyse
Şiir diye yüreğinden bir parça veriyorsan
bana
Bir güvercin yavrusu gibi boğazımdan
geçsin diye
Durmadan öğütüyorsan sevgini dişlerinle
Ellerinin şiiri yüzümü okşuyorsa
Sen şairsin ya da şiirisin şairin
Sen bir çocuk olmalıydın ya da çiçek
Sarı saçlı, kıvrırcık, nergis , papatya
Uçurtmanın göğünü kaplayan
büyüklüğünde
Seni bir dünyaya sığdıran bu hayal
Gülüşlerinin toyluğundaki firiklik
Bu yaşlanmış hüznü topraklarda yabancı
Dağ yüzün çiçek açar da durur musun
Her kovuğunda bir sevda gizlisi
Her oyununda bir düş eskisi
Sevgilim sen çocuksan ya da çiçeksen
Göğsüme taktığım bu karanfil
Ya da cebimde taşıdığım bu resim
Kalabalıklar caddesinde aranırken
Kendi ruhumun adasından kaçarken
Ve şiirini yazarken yüreğinin
Senin gülüşlerinin bahçesinde
Oyunlara dalarken ki masumluğunu
Bir ömür yanımda taşıyayım diyedir
Sen bir dünya olmalıydın ya da düş

Kırmızı Yazmalı Kız
(Nihat MALKOÇ)

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Yürek tarlasını ekip biçen usta bir
bahçıvan olmak istedim
Gözyaşı olmak istedim yetimlerin ok
misali kirpiklerinde
Tohumu sulayıp fidan, fidanı sulayıp ağaç
yapmak istedim
Dolunay olmak istedim kapkaranlık
gecelerde

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Aşsızlara aş, umutsuzlara umut olmak
istedim
Tipide, boranda, karda sığınak olmak
istedim körpe bedenlere
Dilsizlerin dili, elsizlerin eli olmak istedim
Bir arslan gibi kükreyerek atılmak istedim
kör cehaletin üzerine

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Geceyi aydınlatan bir meşale olmak
istedim
Coşkun bir sevgi çağlayanı olmak istedim
yüreklere
Dalı köküne sadık tarihî bir çınar olmak
istedim
Sımsıcak bir tebessüm olmak istedim
solgun dudaklarda.

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Mazlumların kalbinden kopan bir çığlık
olmak istedim
Nefret köprülerini yıkıp sevgi köprüleri
kurmak istedim yüreklere
Zemherilerde bir öksüzün üstüne örtülen
yorgan olmak istedim
Acıyı silip süpürmek istedim körpe
yüreklere

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,

Yetimlerin ipek saçlarını okşayan bir el
olmak istedim
Vicdanların sesi olmak istedim nefretin
ayyuka çıktığı demlerde
Dünyaya barış penceresinden bakan
gözlerin ferî olmak istedim
Tek silahı kalem olan asker olmak istedim
irfan ordusunda

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Yalanın çıkmazında hakikatin gür sesi
olmak istedim
Kanatları rüzgârdan, nazlı bir güvercin
olmak istedim barışa teşne
Dostluk türküleri söyleyen ozanların dili,
sazlarının teli olmak istedim
İstikamet üzere bir yol olmak istedim
yolunu kaybedenlere

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Körpe kalplere sevgi ekip saygı biçmek
istedim
Kovan olmak istedim bilgi çiçeklerinden
bal toplayan arılara
Cehaletin elini kolunu bağlayan organ
olmak istedim
Derman olmak istedim hakikate koşanların
dizlerinde

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Kalemi külünk yapıp kör cehaletin
dağlarını delmek istedim
İrfan çeşmesinin suyu olmak istedim
cehaletin çölünde
İlmin kapısını açan bir anahtar olmak
istedim
Bengisu olmak istedim ilme susayanlara

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Sevgiyi gönül gergefine işleyen nakkaş
olmak istedim
Usta bir ressam olmak istedim geleceği
gönül tuvaline çizen

Nefretin şahdamarına inen paslı bir hançer
olmak istedim
Nabız olmak istedim muhabbetle atan
kalplerde

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Yandıkça karanlığı aydınlatan bir mum
olmak istedim
Boy boy açan çiçek olmak istedim umut
bahçelerinde
Sevgiyi bayraklaştıran Yunus olmak
istedim
Sözden saraylar kurmak istedim aşkın
deminde

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Doğu'yu Batı'ya bağlayan muhkem bir
köprü olmak istedim
Bir haykırış olmak istedim Batman'dan
Edirne'ye ulaşan
Kurumaya yüz tutmuş buğdaylarda başak
olmak istedim
Mahir bir bağban olmak istedim kan
kırmızı karanfiller yetiştiren

Ben Şenay Aybüke Yalçın,
Nam-ı diğer kırmızı yazmalı kız,
Anasıza ana, babasıza baba olmak istedim
Merhem olmak istedim en onulmaz
yaralara
Düşenleri kaldıran, olmazları olduran bir el
olmak istedim
Bilgiden görkemli anıtlar dikmek istedim
yürek meydanlarına

Çok gördüler bu masum isteklerimi
İmkân vermediler yarınların kozasını
örmeme
"Bir tel koptu, ahenk ebediyen kesildi"

Öğretmen (Merve HAPAK)

Yeteneği özeldir; öğretebilir, doğrudan
şaşmadan bildiğini,

Bıkmaz, sabırla yineler yüz kere olsa aynı
cümleyi.

Savaşçı ruhu, bitmek tükenmek bilmeyen
azmi,

Çalışır, çabalar, okur öğretmen.

Gider dört bucağa, fark etmez doğusu batısı,

Köyü, kenti, kervan geçmez ücra kıyısı.

Yoksa okulu, tek bir akan çatısı;

Tuğla tuğla hayatları örer öğretmen.

Bölünür belki ona, belki yüze, belki bine.

Girer, derdi boyundan büyük bir çocuğun
kalbine.

Olur henüz evlenmeden baba, doğurmadan
anne,

Üşürsen tenini, düşersen dizini sarar öğretmen.

Başöğretmen yaktı göğsündeki sönmek bilmez
ateşi,

Bir harf öğretene kırk yıl köle olurdu ya Ali;

Fikri hür, vicdanı hür insan yetiştirmek hayali,

Bayrağı nesilden nesile taşır öğretmen.

Korkmaz, yılmaz, katlanır her koşula;

Yeri gelir hasrete, yeri gelir acıya...

Başına isabet eden kör bir kurşuna,

Vurulur düşer, ölür öğretmen...

Olur mu? Öğretmen hiç ölür mü?

Dokunduğu her gönülde bir ömür yaşar
öğretmen.

İyi olan, güzel olan ne varsa eserlerine;

Cennetten tatlı tatlı bakar...

...bakar Şenay Aybüke öğretmen!

Sıgımsızlar

(Beyza Nur YILDIZ)

Dünyanın pisliğine bulaşan o yavrular
Anlamı bilinmeyen yanlış ve doğrular
Güzel sanır evliliği kalbindeki kumrular
Bir gelinin feryadı çok cevapsız sorular

Aşkını bilmez sevdayı bilmez
Kurban gider günah töresine
Boyun büker ilin yöresine
Katlanır her zorluğa ölürcesine

Zayıftır kolları yıkayamaz çamaşır
O yaşta kız evliliğe mi alışır
Uçkur belasına sabretmeye çalışır
Gelinin o feryadı vicdana mı yakışır

Küçüksün demezler satarlar ancak
Tek istediği masum bir oyuncak
Ne anadan ne babadan bir dal yok
sığınacak
Tutmazsak ellerinden ölüme sığınacak

Yürüyorum Yapayalnız

(Engin YILDIZ)

Yürüyorum hava yağmurlu ve serin
Siyaha bürünmüş
kaldırımlar,
caddeler...

Zifiri bir korku içimde
Yürüyorum sadece yalnızlığımla...

Yürüyorum sırlısıklam,
hüzünlü, gamlı
Kaldırımlar ayağımda pranga sanki
Yalnızlığım kara bulutlar altında
Yürüyorum sadece yalnızlığımla...

Yürüyorum gözlerimden damlayan yaşla
Gök gürlüyor,
içimde korku

Yapraklar rüzgarın,
yalnızlık benim hakimiyetimde...

Çiçek Kadar Ömür
(Zülal UĞUR)

yaşadıkça yorgun oluyor insan
ne kadar çok yaşarsan
o kadar çok yorgunsun
yetmiş senedir
yorgun olan insanlar tanıyorum
ben yirmi iki senelik
yorgunum
işte benim on yedi yaşım
en asi
en dik
eğilmeyen başım
gönlüme ilk yara alışı
didik didik edilmiş
yalnızlığım
en yittiğim on sekiz
geceyi üçyüzaltmışbeş gün ile çarp
yine eksiğiz
ilk izim yirmi
sevilmemişliğim
dahası bir ömür sevilmeyeceğim
içim
ey içim
aslında ben yalnızca
iki avuç ömrümde
unutulmamayı dilemişim
benim iki gözüm
benim yirmi birinci yaşım
en çok bu sene yarım kaldım
bu sene yittim en çok
yirmi bir kere

eksildim
burada yirmi iki,
hiçbir vedayı sığdıramadım
sarılamadım bile
son kez anneme
bir anda gittim
masadaki yazımı dahi bitiremedim
kitabımın sonu nasıl bitti sahi?
hani nasıldı o şarkı
o şarkı
“ırmaklar gibi akıp
uzun uzun
terk ediyorum bu kenti”
yirmi ikinci mırıldanışım
dinledikçe beni hatırlayın
“kumral bir çocuğun
yaz öyküsü bu
şarkılarla geçtim aranızdan..”
çiçek kadar ömrüm vardı
işte ben böyle
yirmi ikimde
solmadan kaldım
basamayacağım diğer tüm yaşlarıma
aslında ben
ben çiçek olarak açtım

Bir Ay Işığı Kız
(Melisa YALNIZ)

Sen bilmeyeceksin bu satırları,

Şiir oldun çoktan,

Henüz yirmi üçünde,

Efsunlu bir gülüş,

Şarkılara aşık,

Kim bilir kaç karanlığa ışık?

Ay ışığı Aybüke.

Son yok sana,

Sonsuzluk müteşekkir varlığına,

Gözyaşıyla çalan ezgi,

Ay ışığı Aybüke.

Küçücük, nazlı bir kız,

Sevdalanmış ışığın enstrümanı olmaya,

Düğünü cennete kalmış,

Bulutlara ağıt olmuş,

Kavuşması gül kokmuş,

Umudun kaybolduğu yerden doğmuş,

Ay ışığı Aybüke.

Öyle bir kız ki;

Adımı kuşlar fısıldamış birbirine,

Duyurun bülbüle seni bile yener, diye

Ay ışığı Aybüke.

Öğretmek istemiş,

Kendi gibi temiz çocuklara,

Mert yüreğiyle fedakarlığın türküsünü,

Tüm karanlıklar kıskanmış aydınlığını,

Bir eksik hikaye bırakmış geride,

Göğsünde şehitlik nişanesiyle,

Vicdanı olan her kalbe kızıl karanfiller
saçan,

Ay ışığı Aybüke.

Mağusa limanı türküsünü söylemiş,

Demiş beni öldürenlerde yoktur din iman,

Birkaç hüzn almış nadasa bırakmış

Eşsiz çiçeklerden örülmüş,

Görünmez zincirlerle bağlýmış, bir sazın
teline

Bam teliymiş o vicdanın

Ay ışığı Aybüke.

Şimdi gözlerimizin ermediđi bir yerden
ışık saçar,

Gölgesi umut dolu küçük bir kızın
kirpiklerinin altında,

Farklı diyarlarda, aynı acılarla;

Bambaşka bedenlerde,

Bambaşka hikayelerde,

Aynı düşlerle, farklı pencerelerden,

Tohum serper küçücük kalplere,

Sular, büyütür onları,

Çok sever, memleket gibi sever,

Ay ışığı Aybüke

Bak çiçek açtı çocuklar,
Kimse solduramaz onları,
Ve sen doğdun,
Yeni bir ufkun başladığı yerden,
Bir ay ışığı, umut aşığı kız
Sen şimdi Atatürk'ün maarifi oldun,
Ay ışığı Aybüke, her çocuğun
kahkahasında,
Yüreklerde peyda olan yanık türkülerde,
Yeniden doğdun Aybüke,
İyi ki doğdun,
Sen şimdi Atatürk'ün maarifi oldun,
Gölgen hiç eksilmesin gecedен,
Ay ışığı Aybüke

Rüzgâr
(Burak YILMAZ)

Gönlünün pencereleri arasında cereyanda
kalmış gibiyim
Ondan bu rüzgâr

Üşütmek dedikleri bu olsa gerek
İşte ben, o ayazda olan...

Çocukların dizinin kanaması gibi
Güzelliğine takılıp düşmem
Saçlarının hatırı da gözlerinle yarışır
Çatlamaya yakın küheylanlar misali

Gülüşün masumiyetin aynası
Uzakta da olsam bana yansır suretin
Sahile çarpan dalgalar gibi
Sesin sineme vura vura aşınsa

Saçların ahenkle dalgalanırken
Beni bağlayıp bir mahkûma çevirmiş
Koşuşum gönlün olacaksa eğer
Arzum o ki müebbet hükmü verilsin

Şimdi dumanlı odamda
Saat sana kaç varken
Şafak beklerim hayaline dalıp çıkıp
Bir fincan kahvenin kırk yıl demişler
hatırına
İki kahve gözün hatırına, var sen hesap et!

Korkmuyoruz Ölmekten... (Ağacan İŞLEK)

Başlangıçta sadece Tanrı varmış ya da zat-ı muhteşem hidrojen...

Merdümgiriz birkudret hükümdarmış, varlığı şekillendirmeyi düşünen

On dört milyar yıl önceymiş, yirmi deseniz de inanırım!

Mamafih ölmekle doğamamak arasındaki fark, sadece göreceliğin yanılısamarı kadar,

Gerçekliğe dâhil değilsem eğer ebediyete kadar sürse ne yazar?

Farzımuhal ölmüşsem ben, onca yıl ne işime yarar?

Her ikisi de aynı, her ikisi de anlamsız,

Böylesi bir düşüncenin fikri bile bütünüyle akla zarar...

Filhakika, şuursuz olabilir mi bu evreni itina ile yaratan?

Kim bir şarkı besteleyip hiç söylemeden, yirmi milyar yıl zihninde taşır?

Ve bir gün vaktin geldi artık senin diyerek,

Tumturak içinde bağışarak, şaşırır,

Evrilmeni beklemiştim oysaki hala aynı nakarattasın!

Daha kaç milyar yıl beklemek gerekli?

Böylesi bir sığıksa yaratılışın amacı vazgeçtim istemem kalsın...

Maksadını da söyleyecek değilim yaratılışın aman ha, sakın öyle düşünmeyin sakın!

Sadece bir fani ve sizin gibi sıradan basit bir insanım.

Üstelik hangimiz bilebilir ki, yokluk neye benziyordu, hiçlik varken?

Hayalperest olmayın yalnızca dünyadan bahsedeceğim, doğup, büyüdüğümüz ve uğruna öldüğümüz yerden,

Bizim için Sanctumlar'ın Nirvanası anlamına gelen, kusursuz mücevherden.

Hülasa, müphem bir şekilde son bulduğunda hiçlik!

Ol demiş yaratan ve şekillenmiş gerçeklik...

Yırtmış karanlığı gezegenler, güneşler, galaksiler ve bunların hepsi tesadüfen!

Ne amacı varmış nede sebebi, hepimiz Tanrı'nın oyuncağıyız ya zaten...

Dağılıp toz bulutu, soğuyunca eriyik metal,

Bizi bekliyormuş mavi, yeşil, mahfuz bir gezegen.

Henüz parçalanmamış bedeni, siyam ikizi misali yapışık,

Birkaç asteroit tokadı, birkaç haylaz deprem ve canhıraş ayrılmış kıtalara, yer küre diye bilinen.

İşte biz bu ayrılan kıtaları birbirine bağlayan, kemerin üzerinde yaşıyoruz.

Kurtuluş savaşıyla çizilen sınırların içinde soluk alıyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti, neslimizi bağrına basan kutsalın ismi.

Canımızdan üstün tutuyoruz, üç tarafı denizlerle kaplı bu cismi.

Aynı bizden önce ki, onlarca uygarlığın yaptığı gibi.

Cennet sanmışlar gördüklerinde bu emsali olmayanı,

Pithana ile başlamış, Anadolu'nun tarih sahnesinde ki hükümranlığı.

Frigler kıskanmış, Hititler'in hak ettiğinden daha azı olamazmış hak ettikleri, yıl MÖ 750.

Giges varken, ne haddine Frigler'in, çil çil altınları, "burası benim olacak" diye savurmuş,

"Haydan gelen huya gider" demiş İyonlar, nede olsa felsefe yapmayı biliyorlar.

Haldi, Taişeba, Şivini kendileri için istemişler bu cenneti, ayinler, kurbanlar, eşliğinde,

Persler'in asabı bozulmuş, cenneti putperestler istila etti diye.

Sonra bir efsane doğmuş Anadolu'da, Sezar'a nispet yaparcasına,

Sezar karşılık verirmiş ama Brütüs mani olmuş Roma'nın tiranına.

Batıyı kaybeden Roma, Bizans adıyla doğuya sığınmış,

Lakin 1071 yılında, Bizans'ında suyu ısınmış.

Surlarına güveniyorlarmış ve sanıyorlarmış geçilemez,

Bir cevval Fatih'i Haliçteki zincirler ve dağlar dizginleyemez.

Neticesinde büsbütün, Türk'ün evi olmuş Anadolu,

Kâbus gibi çökmüş Avrupa'nın üzerine, Osmanlı imparatorluğu.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, o büyük İmparatorlukta çökmüş,

Aç kurt misali kapıda bekleyenler,kutsalımıza üşüşmüş.

"Ben size taarruzu değil ölmeyi emrediyorum" demiş, vatansever bir komutan,

Emri yerine getirmiş, binlerce beyaz yakalı ve binlerce eli kalem tutan.

Gencecik ana kuzusu bedenler orada şehit olmuş,

Ama düşmanın amansız akını nihayet durdurulmuş.

Geride kan, gözyaşı ve haklı gurur...

Bir toprak ancak böylesi bir adanmışlıkla savunulur.

Sonunda savaş bitmiş tüm düşmanlar kovulmuş,

İngiliz entrikası yüzünden yazık, Anzaklar mağdur olmuş,

Acılarını paylaşmış,istila etmeye geldikleri yer,

Umarım, bu diğer uluslara da örnek teşkil eder...

Şimdi, farklı ulusun çocukları, Çanakkale'de koyun koyuna yatıyor,

Ve her on sekiz mart bize, savaşın ne korkunç bir şey olduğunu hatırlatıyor.

Metanetle çıkılmış bu deli buhrandan, yaralar sarılmak zorundaymış,

Yıkılan bir imparatorluk için ağlamak, kime ne fayda sağlayacakmış?

Bir ailenin adıyla anılan tüm Türk ırkını kucaklayan cumhuriyete dönüşmüş,

Türkiye Cumhuriyeti olmuş, dağılan ulusu toplamak zorunda olan Veli'nin adı.

Kuru yavan aşısı yokmuş,

Tarlayı sürececek sabanı yokmuş,

Dayanacak gücü yokmuş,

Katlanacak sabrı yokmuş,

Çarıklar varmış, yavan aşının yerine,

Tırnaklar varmış, kara sabanın yerine,

Dayanışma varmış, gücün yerine,

Azim varmış, sabrın yerine,

Ne zor şartlar altında babalık etmiş bu devlet, yok olmanın eşiğindeki bir nesile.

Zar zor nefes alıyormuş, ölmesi beklenen hasta adam,

Ufak tefek menfaatlerle ayrılmış, oturduğu masalardan.

Nihayetinde egemenlik milletin, köylüde milletin efendisi olmuş,

Baş a şapka, tuhaf soyadları, harf inkılabı, kadın hakları,

Çehresini deęiřtirmiş Anadolu'nun.

Değişmeyen tek şey sefalet olmuş,

İnkılaplar, ihtilaflar, iktidarlar, ihtilaleler bir birini kovalamış,

Bir doęrulup, bir bükülmüş beli, müzmin hasta memleketin,

Ama asla devrilmemiş,

Gelen gideni,

Giden geleni aratmış,

Ne tuhaftır, birçoğu da aynı hataları yapmış.

Behemehâl bu eşsiz memleket her şeye rağmen hala bizim,

Dağı, taşı, toprağı, gölü, denizi, ırmağı, şah damarımızdan yakın.

Ve eminiz bir yerlerde birileri hala sinsice planlar içinde, yeniden yıkılmamızı bekliyor,

Ne yazık ki, daha çok beklerler...

Bu mavi gezegenin kalbindeki medeniyetin merkezi,

Bu yeryüzünün, ayaklarımızın altına serdiği cenneti,

Değil dünya, kâinat birleşse, alamaz elimizden.

Çünkü hiç birimiz korkmuyoruz, bu kutsal topraklar uğruna ölmekten.

Kıtaları bir arada tutan kemer, sadakatle bize hizmet ediyor,

Hülasa her gün seyre daldığımız Marmara, gözlerimizin içine gülümsüyor.

Türküler Ağlamasın (İbrahim SARMAZ)

Uçun gidin turnalar, şavkına doğru ayın.
Muştı verin anneme, aşk ile yundu deyin
Bahar kızın, ay kızın, o gül kızın,
Şenay'ın;
Saçlarına semadan, bir buse kondu deyin.

Bereket ırmağıydım, baharı taşıyordum.
Birkaç çürük bent ile menzirimde durdular.
Heybem sevda yüklüydü, yedi renk taşıyordum.
Beni neden vurdular, beni neden vurdular?

Yüreğime işlenmiş, silinmez bir nakışla,
Hira'da inen sözün, aşkına buradaydım.
Gözlerimi kırpmadan Kemal-i bir bakışla;
Ben bir çift mavi gözün aşkına buradaydım

İsmail'de bıçaktım, İbrahim'de bir boyun.
Ömrümü adamıştım Zülküf'üme, Dilan'a.
Al kanıma arsızlar, doyacaksınız doyun
Ben hala acıyorum, düşlerimi çalana.

Yüreğimde ne korku, ne bir yeis, ne keder.
Kalbimi yaslamışım bir bıçağın sırtına.
Dinmezse nefesimle, melekler bana ne der?
Bu hiddet kasırgası, bu ezeli fırtına.

Can kuşu uçmak ister, açık gönül kafesim.
Uç ey garip bülbülüm, şahadet diyarına.
Bir sevda türküsüydü, çağıldayan nefesim.
Bu son terennümüm, emanettir yarına.

Ay şavkı girsin diye, perdeleri ben çektim.
Kumda da çiçek açar, bu tohumu ben saçtım
Âlemin söküğünü, aşk ipliğiyle diktim
Kalbe siyah düşende, beyaz bir ilik açtım.

Bak melekler getirmiş, o mübarek celbimi.
Hicran-i gözlerinden gözyaşını sil annem
Senden yadigâr olan sevda dolu kalbimi
Cennetin dal ucuna, astığımı bil annem.

Kılıçtan keskin elbet, hakkı yazan kalemim.
Çıksın karşıma benim, o imansız ordular.
Gittiğime yanmam da, benim asıl elemim;
Şarkım daha bitmeden, beni neden vurdular.

Sakın ağlama çocuk, gidişim gelmek için.
Sen ağlarsan ağlarım, gökler ağlar, yer ağlar
Karanlığın böğrünü kırk yerden delmek için.
Kozluk'ta sönmeyecek o yaktığım çerağ'lar

Şimdi sen söyle çocuk, yarım kalan şarkımı
Zincire vurup aşkı, kimseler bağlamasın.
Karanlıkta bırakma can evimi barkımı
Türküler ağlamasın, türküler ağlamasın...

Kafkas Hüzünüm
(Gürkan VURAL)

Şiir artık izini sürdüğün çölün zamanıdır.
Uykuna irin gibi sızan boşluktur.
İkimizi çoktan yutan imgelerin aynasıdır.
Kaçarken zamanın tozundan intihardır
ellerinden.
Büyümeyi erteleyen çocukların nasırlı
ellerindedir.
Zamanın mührüne değen hatıralarımızdır
şiir.
Bir ağıttır kabuğunu kaşıya kaşıya
kanatırken,
Koparken masumiyetin çölünden
Taşlara çarpan kadim çığlıdır
yeryüzünün.
Şiir artık yaylalarında süzülen yoksul
çocuklarıdır ülkemin.
Kafkaslarda donmaya sevdalı kristalize
karın kalbidir.
Yüreklerimize yağan o kristalize karın
ayak izleridir.
Şiir masalları kışta destanlaştıran
tanrıçaysa,
Kışlar ne kadar uzunsa, yağarsa
göğümüzden
Ve bir kadını sevmenin ölümcül yanıyla
var olansa,
Terkisinde dörtnala savaşmaksa,
Sevişmekse kanını donduran soğukla
Ömrün kahredici bekleyişinden kaçmaksa
Sarıldığın ellerden kovulma biçimidir şiir.
Şiir artık dizimde kanayan bu sonbahara
direnen Kafkas hüznümdür.